

hermed skal jeg bemærke, at der under Forhandlingen i Folketinget er indført en Bestemmelse, saa vidt jeg kan skønne som Følge af et Ændringsforslag fra den højtærede Justitsminister — jeg har i alt Fald ikke fundet Bestemmelsen iblandt Folketingets Ændringsforslag —, om, at al Virksomhed som Nummerbytningskommis-sær fremtidig skal være forbudt. Jeg ved ikke, om det er nogen absolut Nødvendighed eller nogen særlig Fordel, at Stillingen som Nummerbytningskommisær nu afskaffes, i alt Fald er det min personlige Erfaring, at de værnepligtige ofte have været vel tjente med at kunne henvende sig til en saadan Nummerbytningskommis-sær, og jeg har kun hørt ganske faa Undtagelsestilfælde, hvor de ikke have været tjente dermed. Det forekommer mig derfor at være lidt tvivlsomt, om der egentlig vindes noget ved, at Stillingen som Nummerbytningskommisær nu op-hæves. Hvis det virkelig skulde fin-des rigtigt, hvad jeg ganske vist ikke har kunnet undersøge til Bunds, at afskaffe Nummerbytningskommisærerne, saa rejser der sig i alt Fald det Spørgs-maal, om man ikke ved at afskaffe disse saa brat paa een Gang kommer til at be-gaa Uret mod et vist Antal Mænd, som have siddet og drevet dette Erhverv med Autorisation i en vis Aarrække og i den Tid have udført de dem paahvilende Før-retninger til Fordel for de værnepligtige og for sig selv. Naturligvis kan jeg tænke mig, at der maa være visse Bestemmelser i deres Autorisation, i hvilke der er taget det nødvendige Forbehold, saaledes at det kan siges at være fuldt juridisk forsvarligt og rigtigt at sige dem op fra disse Stil-linger. Men naar Lovgivningsmagten ved-tager Bestemmelser, som ramme enkelte Personer særlig haardt, plejer man at have Opmærksomheden henvendt paa, at Over-gangen i alt Fald for dem, der i Øjeblikket ere Indehavere af dette Erhverv, finder Sted paa en saa rimelig og billig Maade som muligt. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Justitsminister, om det ikke var muligt at gøre noget i Retning af at imødekomme de nuværende Nummer-bytningskommisærere, i alt Fald dem iblandt dem, der ere saa gamle, at de vilde blive særlig haardt ramte ved denne Forandring, og skulde der ikke være noget at gøre, vil jeg gerne henstille, om der ikke kunde være Grund til at overveje Muligheden af at skaffe dem nogen Understøttelse, fordi de saa pludseligt ville blive fjernede fra deres Stilling.

I § 2 findes der nogle Bestemmelser om Udlændinges Værnepligt. Under Be-handlingen af Indfødsretsloven har det Tilfælde oftere vist sig, at en Del Udlæn-dinge, der have opholdt sig her i Landet i Værnepligtsalderen, have været saa sam-vittighedsfulde, at de have meldt sig til Rullen og aftjent deres Værnepligt her, saaledes at de derved have ydet deres Bi-drag til at opretholde Statens Institu-tioner. Men der har ogsaa været andre Udlændinge, der have været her under hele deres Værnepligtsalder, men ikke have fundet det Umagen værd at melde sig til Rullen; undertiden har det kunnet paa-vises, at de ere rejste bort fra Nabolan-dene ligefrem for at slippe for al Værne-pligt baade der og her, og naar de saa have været her en Aarrække, søge de Ind-fødsret, og vi have da været nødtte til ifølge Lovene at stille dem ganske lige med dem, der have taget den Byrde paa sig at aftjene deres Værnepligt enten i deres Hjemland eller her i Landet. Dette Forhold synes jeg er ganske ubilligt. Vi have jo for en Del Landes Vedkommende Kon-ventioner, Overenskomster, der bestemme, hvorledes Undersaatterne skulle behandles med Hensyn til Værnepligten. Men der findes andre Lande, med hvilke vi ikke have en saadan Overenskomst. Derfor vil jeg hen-stille til den højtærede Justitsminister, om det ikke var muligt paa en eller anden Maade at gøre Meddelelsen af Indfødsret til Dels afhængig af, at vedkommende har opfyldt sin Værnepligt enten her eller i sit Hjemland, saaledes at den, der i Værne-pligtsalderen flytter bort fra sit eget Land for at slippe fri for denne Byrde baade overfor sit eget Land og i det Land, hvori han bosætter sig, bliver noget mindre gun-stigt stillet end den, der opfylder sin Vær-nepligt. Der findes den Bestemmelse i § 2, at en Udlænding bliver værnepligtig, naar han erhverver fast Hjem her i Lan-det. Denne Bestemmelse synes jo ganske rimelig. Jeg ser godt, hvor vanskeligt det er at afgøre, i hvilket Øjeblik man kan paalægge Udlændingen Værnepligt. Men naar man tænker sig denne Bestemmelse udført i Praksis, saa vil der fremkomme det underlige Forhold, at en Udlænding, der er almindelig Arbejdskarl og flytter rundt fra det ene Sted til det andet, er ifølge Loven ganske fri for Værnepligt, men i samme Øjeblik, han gifter sig, maa man vel sige, at han faar fast Hjem, og saa bliver han undergivet Værnepligten. Jeg synes, at det er et ret generende Forhold, at saa længe han er ugift, er han